

Jenei Norbert:

Antal, kérlek!

Leszállt a köd rég erre a világra
Mint füst lepi be a milliós tömeget
Kevés a gyógyír emberek bajára
Nem mutat senki most utat, egyenest

Rohanva futnak át mind az életen
Fejvesztve úzik pénzeszsák álmaik
Össze kell tennem mind a két kezem
Imát fogannak rázkódó karjaim

Hol vagy már Antal, népek hús vigasza?
Árvízként tolul föl szegények panasza
Árva a nincstelen
Szíve a vérhegyen
Lelke is átfagyott
Bánata sárba font

Kinek ruháját fogjuk most kérlelve?
Ki lesz lelkünknek átfogó melege?
Ki beszél csodákat Lélektől áthatva?
Ki mondja nekünk nincs ok már bánatra?

Antal, kérlek, segíts nekünk!
Antal, kérlek, legyél velünk!

Látod, bűneink gályarabjai lettünk
A vágy a jobbra eltörpült bennünk
Mégis hívunk, vezess ki rosszakat
A rút piszokból omlasz le falakat

Hisz erőd akkor is megvolt, mikor Fernandóból Antal lettél
Istenre bízva egyetlen életed, mérgezett levesből ettél
Szeress hát minket, a tévelygő gyermeket
Vezess át minket, ne hagyj itt dermeteg

Hogy legyünk hálódnak tengeri gyümölcsre
Ficánkoló életünk csapkodjon körbe
Fogj ki a mély vízből mindennap szüntelen
Maradunk viharban újra csak büntelen

Erőnk is elhagy, reszketünk jégen
Hamvaink maradtak, megannyi sír köszönt
Egykoron te mondtad tisztán és szépen:
„Csak a halak élnek túl a vízözönt.”